

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

ОБЈАВА

Свима окружним начелствима, Управи града Београда и Суду општине града Београда.

Пошто су у граду Трсту учестали случајеви оболевања од колере, то на основу одредбе члана 7. Париске Конвенције решавам, да се град Трст огласи од данас као заражен колером.

Према путницима и њиховом пртљагу примењиваће се од данас све мере, које су објављене у упуствима за сузбијање колере од 10. септембра 1910. СМ 10081.

Препоручује се путницима и грађанству, да ову објаву приме к знању, а властима и санитет. полицијском особљу препоручује се брижљива и строга примена наредба, имајући у виду потребну предусретљивост у вршењу службе.

СБр. 8560.

16. јула 1911. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
М. Трифковић с. р.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу јуну 1911. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца јуна ове године извршено је у Србији:

1. Убиства	35
2. Детоубиства	4

3. Нехотичних убиства	3
4. Покушаја убиства	17
5. Разбојништава	6
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	19
8. Паљевина	28
9. Опасних крађа	95
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	20 ¹⁾

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	34	или 97·10%
Детоубиства	4	» 100 %
Нехотичних убиства	3	» 100 %
Покушаја убиства	15	» 88·20%
Разбојништава	4	» 66·60%
Силовања	2	» 100 %
Тешких тел. повреда	19	» 100 %
Паљевина	6	» 21·40%
Опасних крађа	43	» 45·20%
Злонамер. поништаја туђих ствари	7	» 35 %

Највећи број убиства извршен је вагреним оружјем (19), тупим оружјем (8), оштрим (4), даљењем у води (2), даљење рукама (1) и тровањем (1).

Узроци њиховом извршењу леже: у међусобној свађи за 17 случајева, у освети за 4, у користољубљу за 2, у вршењу званичне дужности за 1, у кријумчарењу за 1, у бегству за 1²⁾, у рђавом домаћем животу за 1, у страху од казне за 1. За седам случајева узроци су непознати.

Посматрана према местима, у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу јабланичком 3, у срезу моравском округа нишког 3, у срезу пчињском 2, у вароши Пожаревцу 2, у срезу косаничком 2 и по 1 у срезовима: посавском округу београдског, космајском. ко-

¹⁾ У јуну месецу 1910. г. дела ових било је:

1. Убиства	32
2. Детоубиства	1
3. Нехотичних убиства	4
4. Покушаја убиства	30
5. Разбојништава	6
6. Тешких телесних повреда	21
7. Паљевина	20
8. Опасних крађа	176
9. Злонамерних поништаја туђих ствари	51

²⁾ Убијен осуђеник нишког казненог завода при бегству.

лубарском округа ваљевског, лесковачком, лепеничком, кључком, брзопаланачком, расинском, трстеничком, левачком, параћинском, алексиначком, мачванском, хољомском, голубачком, звишком (непронађено), млавском, орашком, добричком, прокупачком, трнавском и варешима: Нишу и Београду.

Детоубиства извршена су по 1 у срезовима: нишавском, белоаланачком, поцерском и трнавском.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезовима: кључком, ресавском и косаничком.

Покушаји убиства извршени су: у срезу косаничком 2 и по 1 у срезовима: космајском, посавском округа ваљевског, масуричком, кључком (непронађен), поречком, жупском, параћинском, моравском округа нишког, азбуковачком, млавском, бољевачком, црногорском (непронађен), драгачевском, жичком и у вароши Београду.

Сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништава су извршена по 1 у срезовима: космајском, тамнавском, брзопаланачком, рамском (непронађено), звишком (непронађено) и златиборском.

Силовања су извршена по 1 у срезу ужичком и вароши Ђуприји.

Тешке телесне повреде извршене су: у вароши Београду 3, у срезу нишком 2, и по 1 у срезовима: космајском, посавском округа ваљевског, тамнавском, ваљевском, лесковачком, грузанском, поречком, ражањском, левачком, рађевском, звишком, заглавском, бољевачком и прокупачком.

Паљевине су извршене: у срезу голубачком 3, у срезу ваљевском 2, у срезу лепеничком 2 (1 пронађена), у срезу ресавском 2, у срезу бањском 2, у срезу звишком 2 и по 1 у срезовима: посавском округа ваљевског (пронађена), пчињском, лесковачком (пронађена), расинском (пронађена), темнишком (пронађена), параћинском, нишком, мачванском, пожаревачком, моравском округа пожаревачког,

СТРУЧНИ ДЕО

О УВРЕДИ И КЛЕВЕТИ

оа
Др. Томе Живановића

(НАСТАВАК)

§ 227.

„Истинитост клевете може се доказивати.

Тужилац има права подношења противних доказа.

Доказивање истинитости није допуштено.

1. У случају §§ 223., 224. и 225. овог законика;

2. Ако би се имало доказивати какво кривично дело, које се извиђа и казни само по тужби приватног тужиоца, а оваква тужба не би била дата власти, или би тужилац од ње одустао.

3. Ако је оклеветани за кривично дело, које је клеветник против њега изнео, ослобођен сасвим одговорности извршеном судском одлуком;

4. Ако се клевета односи на породични живот, изузимајући случај ако клевета садржи изношење какве кажњиве радње, или на приватан рад, ако тај нема везе са јавним радом дотичног лица или с каквим предузећем индустријским, трговачким или финансијским, које се обраћа на јаван кредит.

У случајевима тачка 2. и 4. овог наређења, истинитост клевете може се доказивати тек по одобрењу оклеветаног.

Ако је код надлежне власти тражено или поведено кривично или дисциплинско ислеђење због дела, које је окривљени против неког наводио, то ће се до окончања овог ислеђења или одлуке да се исто не предузима, одложити ислеђење и суђење по делу клевете.

Овај § је препис §-а 212. к. з. с додатком у т. 4., да је доказивање допуштено, „ако клевета садржи изношење какве кажњиве радње“, н. пр. браколомство, што не изгледа ни мало оправдано, и с додатком у истој т. одредбе члана зак. о шт. Критику одредаба § 212. к. з. и 20. зак. о шт. в. 3.

§ 228.

„Ако оптужени докаже истинитост свога тврђења, то се неће казнити као клеветник; али може бити кажњен због увреде, ако се из начина тврђења или других околности увиђа његова намера за вређање дотичног лица“.

Критику става „ако се из начина тврђења или других околности увиђа његова намера за вређање дотичног лица“ в. код § 220.

§ 229.

„Истрага увреда и клевета предузима се:

1. По приватној тужби у случају §§ 216., 219. 220. и 226.;

2. У случају § 223., по налогу Министра Правде, ако дело није јавно учињено;

млавском, добричком, прокупачком, ужичком (пронађена) и у вароши Пироту.

Вредност свих ових паљевина износи око 10.600 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 9 (6 пронађених), у срезу звишском 5 (3 пронађене), у срезу колубарском округа ваљевском 4, у вароши Пироту 4 (све пронађене), у срезу тамнавском 3 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 3 (1 пронађена), у срезу ресавском 3 (1 пронађена), у срезу млавском 3 (2 пронађене), у срезу качерском 3 (све пронађене), у срезу грочанском 2, у срезу посавском округа београдског 2 (1 пронађена), у срезу ваљевском 2, у срезу пчињском 2, у срезу пољаничком 2 (обе пронађене), у срезу гружанском 2 (1 пронађена), у срезу брзопаланачком 2 (1 пронађена), у срезу крајинском 2 (1 пронађена), у срезу неготинском 2 (обе пронађене), у срезу поречком 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2 (1 пронађена), у вароши Пожаревцу 2, у срезу пожаревачком 2 (1 пронађена), у срезу голубачком 2, у срезу осеничком 2 (1 пронађена), у срезу црногорском 2 (1 пронађена), и по 1 у срезовима: космајском (пронађена), подгорском, лесковачком (пронађена), ражањском, левачком (пронађена), деспотовачком, алексиначком (пронађена), лужничком, рађевском (пронађена), поцерском (пронађена), разском, орашком, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, тимочком, ариљском, рачанском (пронађене), златиборском, студеничком и у варошима: Ваљеву, Крагујевцу, Неготину, Ђуприји, Нишу (пронађена), Шапцу и Горњем Милановцу (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 21.300 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу таковском 6 (сви пронађени), у срезу посавском округа београдског 3, у срезу добричком 3, у срезу гружанском 2, у срезу јасеничком округа крагујевачком 2 и по 1 у срезовима: масуричком, крагујевачком (пронађен), пожаревачком и у вароши Београду.

Вредност свих уништених ствари износи око 13.900 динара.

Сем ових изложених дела извршено је у Србији у току месеца јуна и 18 самоубиства и то: у срезу драгачевском 3, у вароши Београду 2 и по 1 у срезовима: посавском округа београдског, колубарском округа ваљевског, ваљевском, пчињском, јабланичком, гружанском, параћинском, алексиначком, рађевском, поцерском, подунавском, црногорском, и студеничком.

Ова самоубиства извршена су: вешањем 9, ватреним оружјем 3, давленим у воду 2, тровањем 2, оштрим оруђем 1, и скакањем у провалију 1; а узроци њиховом извршењу леже: у болести за 6 случајева, у страху од казне за 3, у душевном растројству за 2, у старости за 1, у гримизи савести за 1, и за пет случајева узроци су непознати.

Покушаји самоубиства извршени су: у вароши Београду 3 (два ватреним и тровањем), у срезу зајечарском 2 (оба оштрим оруђем; непознат и болест и по 1 у срезовима: посаво-тамнавском (вешањем, непознат), и у вароши Чачку (вешањем, страх од казне).

Општи преглед до сад изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	2	—	—	1	1	—	1	—	5	3	1	—
2	« ваљевски	1	—	—	1	1	—	3	3	11	—	2	—
3	« врањски	6	—	—	1	—	—	1	2	5	1	2	—
4	« крагујевачки	1	—	—	—	—	—	1	2	6	5	1	—
5	« крајински	2	—	1	2	1	—	1	—	9	—	—	—
6	« крушевачки	2	—	—	1	—	—	1	1	1	—	—	—
7	« моравски	2	—	1	1	—	1	1	4	6	—	1	—
8	« нишки	5	—	—	1	—	—	2	3	2	—	1	—
9	« пиротски	—	2	—	—	—	—	—	1	5	—	—	—
10	« подрински	1	1	—	1	—	—	1	1	5	—	2	1
11	« пожаревачки	6	—	—	1	2	—	1	8	15	1	—	—
12	« руднички	—	—	—	—	—	—	—	—	4	6	—	—
13	« смедеревски	1	—	—	—	—	—	—	—	2	—	1	—
14	« тимочки	—	—	—	1	—	—	2	—	2	—	—	2
15	« топлички	4	—	1	2	—	—	1	2	2	3	—	—
16	« ужички	—	—	—	1	1	1	—	1	5	—	1	—
17	« чачански	1	1	—	2	—	—	—	—	1	—	4	1
18	Управе града Београда	1	—	—	1	—	—	3	—	9	1	2	3
	Свега:	35	4	3	17	6	2	19	28	95	20	18	7

Из канцеларије Антропометријско-Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 18. јула 1911. године АБр. 1300, у Београду.

У случају §§ 223. и 225., по налогу Министра Правде а тражењу владе стране државе или њеног дипломатског заступника.

Код увреда и клевета право на истрагу застарела за 6 месеца од дана, кад је дело учињено, а извршење пресуде за годину дана од кад пресуда постане извршена⁴.

Разлози који говоре у прилог тога, да се увреда и клевета владоца истражује по налогу Министра Правде, постоје и онда, кад оне нису јавно нанете те је одредба т. 2. неумесна.

§ 230.

„У свима случајевима осуде због увреде или клевете, суд ће доставити увређеном или оклеветаном лицу пресуду у верној препису о трошку осуђеног лица, а на захтев увређеног или оклеветаног лица може суд, ако је дело учињено путем штампе, наредити о трошку осуђеног штампање пресуде у каквим новинама“.

У овом §-у безразложно је пропуштено, да се оклеветаном одн. увређеном да право, да, по овлашћењу суда, објави пресуду о трошку кривчевом и онда, кад је она јавно на који начин извршена, а не путем штампе.

§ 231.

„Покушај кривичних дела из ове главе неће се казнити“.

Реторзија (или компензација).

А. Казнени Законик

1. 1. „Ако је увређена страна увреду с места повратила, и ако повраћена увреда није много већа од оне учињене јој, вели се у § 215. к. з. неће се ни једна страна казнити“. Овде је реч о реторзији¹.

За исту је потребно:

а) Да је увреда одмах („с места“) повраћена. „Одмах“ значи, да између нанете и повраћене увреде мора бити континуитета, т. ј. да је између њих кратак размак времена, што је једно фактичко питање. Према некима је међутим довољно, да је увреда повраћена за време трајања ефекта, и ако после дужег времена. Тако усмена увреда може бити према њима повраћена увредом у каквим новинама.

б) Да повраћена увреда није „много већа“ од друге, што је једно фактичко питање.

в) Да су обе увреде у кривично-правном смислу. Према томе не би могло бити компензације, кад би противправност једне увреде била искључена, н. пр. на основу § 214. к. з. Без значаја је међутим да ли су извршиоци криви. Према томе може бити реторзије и онда, кад је један увредилац малолетник, или народни посланик. В. О. 2. § 84. III.

г) Да је нанета увреда повраћена од самог увређеног. Не би дакле могло бити компензације, кад би увреда била повраћена од сродника или пратиоца увређеног лица.

2. Кад су испуњени горе именовани услови реторзије, „неће се ни једна страна казнити“ вели се у § 215. к. з. Из начина изражавања се види, да је суд дужан, да ослободи кривичне одговорности оба увредноца, кад су ови услови испуњени.

Не вели се ништа о случају, кад је друга одн. прва увреда „много већа“ од прве одн. друге. Али је оправдано узети с обзиром на § 174. к. з., да се не може казнити онај, коме је нанета „много већа“ увреда, и да се онај, који је нанео „много већу“ увреду, казни блажије, т. ј. да му се сматра као ублажавна околност то, што је и он увређен.

3. За примену § 215. к. з. није потребно, да су обе увреде на суђењу, нити чак, да су тужбе подигнуте од оба увређена лица. Но ако је само један подигао тужбу и оптужени се позове на § 215., он се једини има ослободити кривичне одговорности. Он се има ослободити кривичне одговорности чак и онда, кад је за увреду, која је њему нанета, у другој кривичној парници увредилац био осуђен или и ослобођен зато, што није кривац.

4. Кад су увредноци ослобођени кривичне одговорности на основу § 215., они нису кривци, али њихове увреде остају противправне, т. ј. кривична дела. Недостатак реторзије је дакле само услов кривичне одговорности, т. ј. постојање исте није основ искључења противправности.

II. Код увреде из § 104. к. з. за постојање реторзије је довољно према § 104 д. к. з., да је увредилац изазван на увреду незаконитим поступањем лица, које је увредио, т. ј. чиновника и у опште јавног службеника и т. д. По у овом случају остављено је нахођењу суда, да увредноца ослободи кривичне одговорности или да га казни блажије, т. ј. да му оно незаконито поступање сматра као ублажавну околност (у § 104 д се вели погрешно само „за олакшавајућу околност“). У првом случају је недостатак незаконитог поступања услов кривичне одговорности за увреду, а у другом је постојање истог облигаторна олакшавна или ублажавна околност.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

БЕЛЕШКЕ ИЗ СУДСКЕ ПРАКСЕ ПО КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА КРИТИЧКО ИЗЛАГАЊЕ

од

М. С. Ђуричића
члана Касационог Суда

(НАСТАВАК)

20. Касациони Суд разматра све коначне пресуде и решења нижих судова, но само по жалби [§ 272 крив. с. пост.] Он може примедбе на отежање кривцу чинити само ако има жалбе државног или приватног тужиоца (§ 275. крив. с. пост.) А исто тако он може примедбама ићи на олакшицу кривцу само онда, кад је изјављена жалба од оптуженога или његовог браниоца.

[Види у истом смислу и наш чланак у књизи „Кривичноправни чланци“ —

„Два важна питања из области нашег кривичног судског поступка“, на стр. 30 и 31, као и Никетића Казнени Законик, и кривични судски поступак, код § 276. кр. с. пост.

У овом смислу стоји и стално решавање у Касационом Суду.

Види противне овоме одлуке Касационог Суда I и V 1909 г, № 5263 и 8 VI — 1909 — № 6947.]

X стављен је под суд за опасну крађу. На претресу, прив. тужиоц одустао је од тужбе. Како је оптужени дело признао, поротни суд огласи га за крива, а државни суд осуди га на казну. [Пресуда пожарев. прв. суда од 18 IV 1909 № 8603].

Противу ове пресуде изјави жалбу само државни тужилац, и Касациони Суд [I—2 V—1911. г. № 1263] уништи ту пресуду са ових разлога:

„Кад је државни суд приступајући примени законских наређења на одлуку поротног суда, при свем том, што је оштећени, због односа сродничких са опт. Илијом, одустао од тужбе, нашао да се опт. Илији има казна одмерити по одредби т. 1. § 223. каж. зак., — онда је погрешно, што оптуженог, X. поред казне затвора није осудио и на споредну казну губитка грађанске части, кад дела крађе повлаче полицијски надзор и губитак грађанске части.

У осталом суд је погрешно још и у том, што није дао разлога зашто оптуженога осуђује на казну за ову крађу и без тужбе приватног тужиоца; као рођеног ујака оптужениковог, противно пропису § 235. казн. законика.“

Првостепени Пожаревачки Суд усвоји ове примедбе и видећи да је опт. X-а погрешно осудио на казну, кад овде нема тужбе, а дело се према личним односима опт. X казни само на приватну тужбу [§ 235 казн. зак.] дао је ове мотиве:

„Како је тужилац пре саопштене прве пресуде, одустао од своје тужбе, праштајући кривицу опт. Илији, а овоме одустанку има места према I одељку § 235. и § 50. к. зак. то се оптужени Илија има према § 250. в) крив. с. пост. пустити испод суђења.“

У овом смислу Суд је и донео пресуду од 22 V 1909. г. № 11469, коју је оснажио и Касациони суд. [I—8—VI 1909. год. № 6947.

Овакве одлуке погрешне су јер Касациони Суд, по означеним прописима крив. с. пост., није овлашћен да иде на корист оптуженога, кад нема његове жалбе.¹)

У осталом, овде је цела радња првостепеног суда погрешна, јер, кад је приватни тужилац од тужбе одустао, а он по помен. закону има на то и право

¹) Другачије је код других држава. Ту се допушта да се по жалби тужилачке стране (држав. или прив. тужиоци) може ићи на корист оптуженога, али ту и само државно тужиоштво може у правном средству ићи на корист оптуженог. Тога нема ни у нашем законика о крив. суд. пост. ни у пракси наших судова.

У овом погледу учуђујемо на прописе § § 338. 343. и 430. крив. с. пост. за Царевину Немачку.

⁴) В. Frank § 199 II 2.

онда се одма имао сваки даљи рад прекинути и оптуженоме није требало ни судити, дакле није требало поротницима ни постављати питање о његовој кривици.

У конкретном случају, Касациони Суд могао је по, § 276 само у особеном писму приметити суду, да је учинио погрешку, што је противно § 235. казн. зак. оптуженога осудио на казну.

По нашем мњењу осуђени би у овом случају могао тражити и добити поновно суђење овога оптужена, аналого пропису т. 3. § 350. кр. с. пост.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ФОРМАЛНЕ ПРИМЕДБЕ НА ПРОЈЕКАТ КАЗНЕНОГА ЗАКОНИКА ЗА КРАЉЕВИНУ СРБИЈУ

од

Љивка Топаловића

(СВРШЕТАК)

§ 280, хоће да казни зеленаштво. „Ко при каквом теретном уговору уговори за себе какву прекомерну имовну корист.“ А ако зеленаш уговори да дужник има да врати душло не њему него његовој жени, или пријатељу и т. д. онда неће бити кажњен. Зеленаши ће поздравити ову стилизацију. У њој ради постигнућа циља чале речи: уговори за себе или за другог.

По § 301. „при уговорима сматраће се да је превара учињена. 3) ако је (једна страна) обманула другу страну о... количини *корисних* делова какве робе.“ Ако му је тврдио да ракија има 15 гради а она има свега 10? Јесу ли алкохолна пића *кориснија* што у њима има више алкохола? Ја сам место *корисних* рекао *erforderlich* — нужних, захтеваних, тражених.

У истом параграфу тачка 4. обмана о пореклу робе није услов за продају, него услов за *куповину*, јер услове те врсте поставља само купац. Ја сам превео са *kaufvertrag* — уговор о куповини.

По § 326. казниће се телеграфски чиновник који „садржину телеграма саопшти лицима којих се телеграм не тиче.“ Ваљда којима он није упућен? Много пута се баш телеграм трећих лица особито много „тиче“, на пр. каква вест о банкротству или о стању пијаци, догађају који утиче на цене и т. д.

2. Примедбе друге врсте односе се на двомислено или нејасно стилизирање законских одредаба.

§ 51. тач. 5. „Све до навршене двадесете прве године осуђени малолетници издржавају казну одвојени од пунолетних и у нарочитим казним заводима.“ То се може да разуме двојачко: 1) одвојени од пунолетних у заједничким заводима или у нарочитим заводима; 2) одвојени у нарочите заводе од пунолетних.

По § 147. „у случају тешке повреде из нехата учинилац ће се казнити.“ Израз „тешка повреда“ употребљава се тек у овоме параграфу, и то без ознаке коју од напред изложених повреда закон квалификује као тешку. С тога би у загради требало да стоји „тешке повреде (§ 141).“

§ 270. гласи: Ко силом употребљеном противу *каког* лица или претњом истовремене опасности за живот или тело *чије*, одузме *коме* какву покретну ствар.“ Каква, чије, коме... По овој стилизацији је са свим могућно да се сила или претња употреби противу једнога лица (на пр. противу детета) а да се ствар одузме од другог лица (на пр. оца). У мотивима (стр. 608) вели се да се код разбојништва „употребљава сила и претња према извесном лицу, *носиоцу права* које се *вређа* одузимањем ствари.“ То тачно одговара научном појму разбојништва. Али употреба неодређених заменица у дефиницији чини да се мотивима каже једно, а у закон се пише друго. Место *чије* и *коме*, ваља рећи *његов* и *њему* или *томе*.

По § 294. „стечајни дужник који је противправно измирио *поједине* своје повериоце на штету других својих поверилаца, казниће се.“ Је ли довољно ако је измирио само једнога, или мора бити више поверилаца?

Врхунац неодређености постигнут је у § 352. „Новчано до триста динара казниће се ко без одобрења надлежне власти *држи јавне преставе или* *томе подобно*, у случајевима где је то одобрење потребно.“ Овај параграф нема ни једнога јединога стабилнога елемента. Преставе. Шта је то престава? Да ли изношење истинитих или измишљених догађаја, да ли ради материјалне добити или бесплатно? Је ли „престава“ један политички збор на коме се отпева која песма? И кад се најпре употреби једна неодређена реч, онда се каже „и *томе подобно!*“ Такво редактирање закона није ништа друго него отварање врата најпунијој *самовољи* његових извршилаца, *самовољи* којима ништа углед права и поткопава егзистенцију правне организације.

3. Велики број ситнијих грешака су плод недовољне пажње при редакцији закона. Врло је неугледно на пр. да се, кад се у једном параграфу набрајају више случајева, час пише: а), б), в), а час опет 1.) 2.) 3.) и т. д., или се час употреби један ред речи, час други ред речи.

У § 94. каже се „Устав *земаљски*.“ То је погодан израз за једнога српског журналисту, неупотребљив за правника, а немогућан за законодавца. Устав је *државни* а не *земаљски*. Или на пр. вели се народски: новац „који је у тецају у *нашој* држави“ (§ 197) „дела извршена према *нашем* владаоцу.“ Јесам ли и ја немачким језиком требао да преведем „нашем владаоцу“?

Једно исто лице час се зове *кривац* (§ § 97, 156, 285 и т. д.), час *проузроковач* (150, 156, 157, 158), час *учинилац* (§ 151, 154). Негде се каже за деликтну радњу *кривица* (§ § 140, 324), ма да се свуда редовно то зове *кривично дело*.

У § 154. у првом одељку вели се „проузрокује опасност“ у другом одељку „довео у опасност.“ У § 156. у првом одељку се вели „опасност за имовину“, у другом „опасност за ствари.“ „Здравље“ се у првом одељку изоставља у другом уноси. У § 158. вели се „ко под горњим *условима* проузрокује.“ Међутим није реч

ни о каквим условима него о *радњама* којима се опасност проузрокује. С тога је требало рећи „ко горњим радњама проузрокује.“ § 161. казни нехатно поступање особља при војњи *цароброда*. А зашто не *брода* у опште, где би био обухваћен и појам електричног брода или једрилице?

У § 179. вели се: „Прописи овога параграфа примењују се и на ове случајеве: тач. 2. кад ко сам стави свој потпис на какву исправу услед тога што је обманут о њеном садржају држећи да се потписује под какву другу исправу или под каква други садржај а не под онај који је потписао.“ Ко ће ту бити кажњен? Да ли онај „ко сам стави свој потпис?“ Зашто се не да пропису стилизација из које ће се кривац видети?

У § 209. говори се о казни онога који одузме дете испод власти законитих старалаца. Тачка 2., одељак други вели: ако је *томе иовређеном* лицу *причињена* тешка повреда! Повређеном лицу *причињена* повреда! Међутим је јасно да ваља рећи: *одузетом* лицу *причињена* повреда.

§ 114. вели: „Као *дажавни службеници* имају се сматрати сва она лица која се налазе у служби државних и општинских власти, а нису постављена Краљевим Указом, и лица војног реда која су овим властима одређена на службу.“ Све до параграфа 266. оперише се са два законски одређена термина: државни *чиновник* и *службеник*. Али у § 266. и 289. појављује се једна нова категорија: *званичник*. Ко је тај? Слично *томе* у закону се на више места говори о *тутору* и о *старатељу* као о двама разним лицима, и ако је закон о старатељству ту разлику пре толико година укинуо.

По § 302. казни се као превара у виду заната „превара извршена при војним и државним лиферицијама.“ Зар војска није државна установа, зар војне лифериције нису такође државне лифериције? Ако се војне лифериције нарочито хоће да нагласе онда треба рећи: при војним и *осталим* државним лиферицијама.

Други одељак параграфа 353. гласи: „Исто ће се тако казнити и онај, ко другога наведе, да учини ово кривично дело.“ Ради чега је оваква одредба била нужна у специјалном делу закона, кад у општем делу постоји § 57. који се почиње речима. „Ко другога умишљено наведе или потстрекне да изврши какво кривично дело, казниће се као да га је сам учинио.“ Уношење нарочите одредбе у специјални део може довести кога на мисао да одредбе општег дела не вреде за цео специјални део него само за одељак о злочинима. Оправдање би се једино могло наћи у захтеву § 57. да кажњиво навођење мора бити умишљено, док по § 41. „преступи се казне и онда кад су из нехата учинени, изузев случајева, које је закон изрично предвидео.“ Специјална одредба је била нужна да омогући кажњивост нехатнога навођења. Међутим ако се деликт из § 354. ближе посматра видеће се да је по природи његовој не-

хатно навођење немогућно. Материјална погрешка другог одељка § 41. лежи баш у томе што заборавља да се умишљај код престапа мора тражити не само ту где га закон *изрично* прописује, него и ту где га он *крѣкотно* прописује, где се из природе деликта види да он нехатно не може бити извршен.

4. Желети би било да закон не употребљава неотређене изразе који онемогућавају да се његова намера сазна. Тако на пр. вели други одељак параграфа 192: »Ко уклањањем жига, којим се ови знаци (марке) поништавају или другим којим начином *иде на то* да овим знацима да изглед као да нису употребљени...« Шта значе речи: »иде на то?« Да ли је довољно да виновник *покушава* да утре жиг са марке, или је нужно да је он то фактички и учинио, *сершио* радњу? У оба случаја он »иде на то«, али се оба случаја својим обимом несразмерно разликују.

»Чинио, вели § 321., који своје звање или положај злоупотреби, те некога принуди да нешто учини... чиме се ма какво његово право вређа или крњи.« Право се »крњи«. Овакав израз, и још неколико њему сличних, нису за закон. Он нити је праксом стекао право грађанства, нити је естетички леп, нити је технички неопходан. Не имопнује ни једна духовна творевина, као ни човек, кад неочешљана изађе пред свет.

Ш. Ја од нове комисије која сада пројекат прегледа очекујем пре свега преко нужне материјалне измене. Формалне погрешке могу се и њој врло лако поткрасти. С тога мислим да би корисно било да пројекат пре дефинитивног утврђења текста проучи један добар познавалац српскога језика. Свуда где мисао није савршено јасна ваљало би да му референт комисије саопшти њезин циљ па да он том циљу даде тачну мисаону форму. Ко зна како се у практичном правосудју залажу безмерне духовне силе да се закон тумачи онако како коме треба, мора учинити све да закон буде јасан и да бар самим собом искључи самовољу.

Берлик 1911.

§ 222. КР. ЗАКОНА.

У једном од последњих бројева овога листа, а у рубрици: »Белешке из судске праксе по кривичним делима,« саопштена је једна одлука Касационог Суда (од 22/4 1908 г. Бр. 5144), која додирује питање о примени тачке 3. § 222. кр. закона.

И ова одлука Касационог Суда и одлука Апелационог Суда Бр. 2107., која је донесена поводом поменуте одлуке Касационог Суда, имају тежњу да утврде: како се све крађе, поменуте у тачци 3. § 222., казне као квалификоване крађе, без обзира на вредност покрадених предмета.

То гледиште, на послетку, усваја и сам г. Ђуричић, који ове одлуке и саопштава и критички пропраћа.

И ако ово није први случај код наших судова, јер је управо оваква пракса стална, ипак ми налазимо, да је она погрешна.

А погрешна је, велимо по овоме:

Као што је познато, наш кривични закон у доба свога постања, делио је крађе на просте и опасне, *дакле по начину извршења*.

Од простих крађа изузео је иступне у вредности до 60 гроша чаршијских, а за све остале *просте* крађе поставио је само ту разлику, што је код једних узео минимум казне месец дана, а код оних из § 222. три месеца.

Овај систем поделе остао је све до 15. јуна 1863 године, када се у § 391. већ поставља једно ново правило, јер се вели: »*Свака проста крађа у вредности до 200 гроша да се казни до тридесет дана затвора, а у § 221., пак, говори се само о простим крађама преко ове вредности.*

По томе, од тога времена, свака крађа до 200 гроша чаршијских, ако није опасна, *морала се узети као иступна крађа.*

Изменама пак, од 10. јануара 1879 године, овај систем поделе по *вредности покрадених предмета* појачава се још више.

Тако, и § 221. и § 391. кр. закона, који одређују категорију крађа, *везују ову за вредност покрађе*, па то чине и § 221 а и § 223 б. истог закона.

По томе, све ове одредбе, које су остале једновремено са оном из тачке треће § 222. кривичног закона (10 јануара 1879. г.), имају задатак да утврде: кад се извесне крађе казне као иступ а кад као преступ, и за основицу те разлике узимају само *вредност крађа*, а не начин извршења, јер он игра пресудну улогу тек у разлици, која се тражи између простих и опасних крађа.

Та околност, што су крађе кошница, платна с белила, сабраних плодова и тако даље, нарочито унесене у § 222, не може да измени правило постављено у § 391. и 221. поменутога закона, да се разлика између иступних и преступних крађа налази само по *вредности*, јер ова околност преставља изузетак само у томе, што казне из § 222. сматра као теже од осталих простих крађа о којима говори § 221. јер је за њих минимална казна три месеца, а код осталих простих месец дана, али, наравно, само у оним случајевима кад је њихова вредност преко 200 гроша чаршијских. Ова отежица казнене одговорности правда се тиме, што су ови предмети покрађе поверени бризи јавне сигурности.

Да све крађе из § 222. кр. закона долазе у ред простих крађа, види се из § 223. који за појам опасне крађе поставља сасвим друге погодбе, као што то чини и § 223 б. за крађу стоке.

Да је законодавац хтео да крађе о којима говори тачка трећа § 222. реченог закона изузме од општег правила, он би и за њих учинио изузетак у § 391. као што је учинио за крађу стоке и земљоделског алата, кад је и једну и другу одредбу *донео једног истог дана*, јер се иначе не да разумети нити чиме објаснити тај поступак законодавца, да полицијским и општинским властима да право

суђења крађе стоке и земљоделског алата у вредности до 100 гроша, ма да су и ови предмети покрађе поверени бризи јавне сигурности, а да им то право одузме за покрађу снопова у вредности од 2 динара, макар да се и ове крађе врше под истим погодбама — у пољу.

Понављамо, тешко је импутирати законодавцу толику неувиђаност; да он много блажије казни крађу стоке, учињену под истим погодбама, само у намери користољубља и шпекулације, од крађе жита, сена и т. слично, која се учни у тренутцима борбе за живот свој, своје породице или стоке, под погодбама, дакле, које у културном свету своде казну на минимум, или је чак и искључују.

Покрећемо ову ствар у тој доброј намери, да наше судије промисле што више о њој, како би се колико толико смањила неправда која се чини применом § 222. и код оних случајева, где је вредност покрађе испод 200 гроша, с обзиром на друге крађе исте вредности.

Дим. С. Калајић

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

Сви се погледаше, и дознадосмо да се тражи печат који је служио за озваничавање лажне наредбе о пуштању Боателовом. Под сумњом као што се види да сам њега сакрио, преместише ме у општински затвор и метнуше ме у ћелију оковав ми десну руку и леву ногу заједно, и леву руку и десну ногу заједно. Ђелија је била толико влажна да се слама коју су ми дали, окваси за двадесет минута тако, као да је потопљена била водом.

На овом страшном месту остао сам осам дана, и не решише да ме врате у општи затвор док се нису уверили, да је немогућно да бих ја вратио печат обичним начином. Докучив да ће ме превести направим се, као што се то обично у оваквим приликама ради, да сам тешко болестан и да ћу тешко дочекати сутрашњи дан, а нечистоћа у овој ћелији чинила је моје понашање сасвим природним. Жандарми падоше у замку; везаше ми само очи марамом, а пошли смо на фијакеру. На путу скинем мараму и отворим вратанца таквом вештином, каква није виђена још, и скочим на улицу. Жандарми су хтели полетети за мном, али због сабаља и чизама они с муком изађоше из кола кад сам ја већ био далеко. Побегло сам одмах из вароши и, још увек решен да се где укрпам, дођем у Дикерк са парама које ми је била послала мати. Ту се упознам са једним пуномоћником трговаца једне шведске лађе, који ми обећа примити ме.

Чекајући полазак, мој нови пријатељ ми предложи да идем с њим у Сент-Омер, где је имао купити велику количину би-

живита; и како сам имао мрнарско одело, нисам се бојао да ће ме ко познати, те пристанем, а није ми ни било лако одбити човека који ће ми учинити толико добра. Тако дођемо у Сент-Омер, али мој немирни карактер није ми допустио да се не умешам у једну свађу у крчми, те ме затворише за неред и одведоше ме на „преноћиште“. Тамо су ми тражили исправе, које ја, разуме се, нисам имао. По мојим одговорима посумњаше да нисам побегао из кога затвора, те ме сутра дан спроведоше у Дуј, пре но што сам и могао рећи збогом моме заштитнику, који је морао бити зачуђен због ове неприлике.

У Дују затворише ме опет у општински затвор. Апсанција је испрва имао неко призрење према мени, али то није трајало дуго; посвађао сам се са вратаром те ме преместише у једну мрачну ћелију. Ту нас је било петорица, међу нама један осуђен на смрт, који не говораше ништа друго до о његовом погубљењу. Ја му рекох да му није вајде бринути о томе, него да треба тражити начина извући се из овог ужасног подрума, где мишеви јуре као зечеви у забрану, једу нам хлеб и за време кад спавамо нагризају нам лице. Са бајонетом, који смо дигли једном општинском служитељу што служише при затвору, почнемо копати рупу у зиду у правцу одакле смо чули да неки шустер удара чекићем у ћонове. За десет дана и толико ноћи ископали смо били шест стопа дубине, а ударање шустерово све се више чујаше. Једнаестог дана, када сам извукао једну циглу указа се светлост која је долазила са прозора до улице на апсанцијној соби у којој је држао зечеве.

Ово нам даде нову снагу, и чим се сврши вечерње обилажење извукосмо из рупе све цигле већ повећане, било их је можда за двоја кола због дебљине зида, и наслагасмо их до врата која се отвораху унутра у апсану, па онда навалисмо на посао, али нас дан изненади, пошто рупа у почетку широка шест стопа, немањаше више него две на крају. Ускоро дође апсанција са храном, па пошто није могао отворити врата, отвори прозорче и виде наслагане цигле. Изненадив се јако он нас позва да отворимо а на наше одбијање дозва стражу, па дође надзорник апсана, па државни тужиоц, па општински чиновници са тробојним појасима. И док су они већ али, по један од нас бушио је рупу што се од мрака није видело а ми би измакли може бити пре но што би они разбили врата, да се не деси нешто што нам осујети ову последњу наду.

Апсанцијина жена дође да нахрани зечеве и примети скорашње рушевине по патосу, и како у затворима на све треба мотрити, она погледа брижљиво зид и, ма да су цигле биле намештене да сакрију рупу, познаде да су померане и викну те стража дотрча. Једним ударом кундака сруши се наша грађевина и ми се нађосмо опкољени; са две стране су нам говорили да отворимо врата и да се предамо иначе ће пуцати на нас. Заклоњени иза цигала одгово-

рисмо да ће први који уђе бити убијен циглама и гвожђем. Толика огорченост зачуди их и оставише нас неколико часова ради умирења. У подне дође један општински чиновник на прозоре, које су исто као и рупу чували, и понуди нам опроштај. Ми то примисмо, али тек што смо отклонили цигле, с врата полетеше на нас ударци кундака, сабаља и свежњева кључева, па чак и дога апсанцијина нападала нас је. Она ми скочи на леђа и за тренуак био сам сав изуједан. Извукосме нас тако у двориште где нас је један вод од петнаест људи чувао док не донеше наше окове. И то се сврши; мене бацише у једну ћелију много страшнију од оне из које сам изашао, и тек сутра дан дође болничар Дитијел (данас болничар у болници Сен-Манде) да ми види повреду и уједе којима сам био покривен.

Једва сам се био придигао од ових повреда кад дође дан нашег суђења, које је због мога поновнога бежања и Груаровог, који је побегао у тренутку кад су мене ухватили, било одложено за осам месеци. Кад је претрес отпочео видео сам да сам изгубљен: моји саоптуженици су ме теретили са злурадошћу, која се објашњава мојим испитима и ако ми они нису ништа користили и ако нису нимало отежали њихов положај. Боател је изјавио да се сећа да сам га ја питао колико би дао да не буде у затвору; Хербо признаде да је написао лажну наредбу, али да није био ставио потписе и печат и да је то урадио тек на моје наваљивање, ма да он томе није придавао никакву важност; најзад и судије изјавише да ништа не сведочи да сам ја стварно учествовао у злочину. Све оптужење противу мене састојало се у навођењу да сам ја набавио онај несрећни печат, па ипак Боател који је измолио лажну наредбу, Штофел који ју је донео апсанцији и Груар који је присуствовао раду, беху пуштени, а нас, мене и Хербоа, осудише на осам година робије.

Ево извода из пресуде. Наводим га овде верно као одговор на причања, која је пакост или глупост раструбила, јер једни наводе да сам био осуђен на смрт за силна разбојништва, а други тврде да сам дуго времена био харамбаша једне хајдучке дружине, која је пљачкала делижанце, а неки опет веле да сам био осуђен на вечиту робију за крађу са прескањем и разбијањем. Неки су ишли дотле да кажу, да сам наводио друге на злочин, да бих се прославио, издајући их суду кад за сходно нађем, као да није било правих криваца за гоњење. Нема сумње да су ми издајници којих има чак и међу лоповима проказивали некада планове њихових саучесника; нема сумње да је потребно да би се утврдило постојање дела, пре но што се спречи, допустити извештај почетак извршења, јер озлоглашени злочинци признају и допуштају хватање само кад се затекну на делу, те за то баш и питам: има ли ту чега што личи на провокацију (навођење)? Ово омаловажавање долази из полиције где сам имао доста завадљи-

ваца, али оно пада пред јавношћу судских претреса, која не би пропустила да утврди нечасност која ми се приписује; оно пада пред радом бригаде сигурности којом сам руковао. Они који имају доказе не прибегавају оговарању, а поверење које сам уживао код познатих управника у префектури, који су били пре г. Делаво-а, разбија та презрења достојна средства. Он је срећан, говорили су једног дана г. Англе-у у разговору о мени агенти, који су насели у једној ствари а у којој сам ја успео. — „Е, срећан, одговори им он окрећући леђа, што нисте ви срећни?“

Помидовали су ме једва као за оцеубиство, а ја међу тим ни сам казну ни заслужио ни издржао, ја то доказујем ниже изнетом пресудом, а и акт о моме помиловању то сведочи. И кад тврдим да нисам ни мало сарађивао на фалсификату треба да ми се верује, нарочито што је то на крају једна апсеничка шала, која данас кад се докаже доноси највише казну за поправку. Али то кажњавање није било због једног сумњивог саучесништва у једном смешном фалсификату, него зато што се тицало једног немирног непослушног и смелог апсеника, који је требао да послужи за пример и зато ме жртвоваше.

Пресуда.

У име Француске Републике, једине и нераздељиве, цивилни суд округа Нордског, пошто је размотрио:

1. Тужбу од 28. воддемијера¹⁾ године пете, противу Себастијана Боатела, старог око 40 година, земљорадника из Анулена, Цезара Хербо-а старог 20 година, наредника у ловачком пуку у Вандаму, из Лиља, Евгенија Штофела старог 23 године, телалина из Лиља, Жана Франсоа Груара, старог 29 и по година, спроводника друге класе војних преноса, из Лиља, и Франсоа Видока, родом из Араса, старог 22 године, сада из Лиља, оптужених од стране председника пороте срезва Камбре-ског за прављење лажне јавне исправе, која тужба гласи:

¹⁾ Први месец у календару Француске Републике, од 21. септембра до 20. октобра. Пр.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине пребрешке, актом својим Бр. 1731, пита:

„У овом месту постоје два сеоска дућана, и у истима су држани и продавани дозвољени артикли по чл. 4а закона о сеоским дућанима све до 1. јула ове године. Од 1. јула ове године, сопственици држе у овима и продају све артикле као најбоље сортирана радња у вароши. Суд је позивао сопственике и саопштио им, да се строго држе чл. 4а. закона о сеоским дућанима, и у својим

дућанима држе само дозвољене артикле, али исти наводе да је закон о сеоским дућанима законом о радњама укинут. Тако наведе, да сеоски дућани потпадају под чл. 1. зак. о радњама и да по чл. 23. истог закона могу слободно држати и продавати све артикле како домаће тако и стране производње, а закон о сеоским дућанима наводе да је укинут чл. 164 зак. о радњама.

Да би суд овај могао знати, да ли је закон о сеоским дућанима укинут или не, па ако није, онда да би могао правилно примењивати закон о сеоским дућанима, он моли уредништво полицијског гласника, да у свом наредном броју изволи суду одговорити:

Да ли сеоски дућани потпадају под чл. 1. зак. о радњама.

Ако потпадају под горњи члан, да ли у истима могу по чл. 23. зак. о радњама продавати све артикле како домаће тако и стране производње; и

Да ли се чланом. 164. зак. о радњама укида закон о сеоским дућанима, пошто је противан закону о радњама?“

На ово питање одговарамо:

Ни из члана 1. ни 23. нити пак из чл. 30. закона о радњама, не може се извести закључак, да је закон о сеоским дућанима укинут, и ако у чл. 164. истог закона стоји, да се укидају сви закони који су са њим у сукобу.

Како је и деловођа општине лесковачке, у срезу посавском, представио да сеоски дућанија неће да плаћа дућанску аренду од 1. јула, налазећи и он да је закон о сеоским дућанима укинут, а закон, пак, о радњама аренду не предвиђа, то му се одговара, да сеоски пуномоћник, у коме је дућан, треба судским путем да тражи наплату аренде па нека га суд осуди, и онда ће и дућанија доћи до уверења, да је закон о сеоским дућанима још у животу.

А да није у сукобу, видиће се баш кад анализирамо оне одредбе, које додирују радње по селима.

Тако, чл. 1. закон о радњама говори да под овој закон потпадају све радње, па налазиле се оне у варошима или селима.

Ако се запитамо како се има разумети ова одредба, онда нам се одмах намеће као одговор то, да је законодавац водио рачуна и о радњама, које баш постоје по закону о сеоским дућанима, па је хтео да и њих подвргне прописима у погледу држања млађих, задобијања мајсторског права, радног времена и т. д.

Никакав други значај нема ова законска одредба, који би задирао у оне одредбе закона о сеоским дућанима, који говоре о томе, на коме одстајању могу бити сеоски дућани од вароши и варошица и т. д.

Чл. 23. који говори о праву трговца, такође не мења наређења чл. 4а. закона о сеоским дућанима, јер се он односи само на оне радње, које имају свога извора у закону о радњама, и које су без ограничења по специјалним законима.

А чл. 30. закона о радњама, говори, опет, само о томе, где могу бити дућани, старајући се да их за вароши одржи у варошком реону, како би стално били

под надзором власти, а за села, пак, која би по закону о сеоским дућанима имала право на држање ових, то прво оставља суду и одбору, с обзиром на прилике, које тамо владају.

Кад се значај ових одредаба овако узме, а овако се једино има узети, и кад ни једна друга законска одредба из закона о радњама не пружа могућност да се изведе закључак, да је закон о сеоским дућанима укинут, онда једина последица излази да он и данас важи.

Према томе, сеоске дућаније не могу држати ни продавати друге артикле сем оних, који су дозвољени законом о сеоским дућанима, и оних, чије је држање дозвољено чл. 2. закона о државној трошарини с обзиром на чл. 2. истог закона и чл. 40 и 76. правила за његово извршење, са чијим се одредбама поклапа и последња тачка става трећег чл. 23. закона о радњама.

За свако њихово другачије поступање треба примењивати мере, које пружа закон о сеоским дућанима.

На послетку, да он није укинут, служи као доказ и та околност, што је само Министарство Народне Привреде, у чије извршење спада закон о радњама, после појаве овога, спремало измене закона о сеоским дућанима.

Како је и деловођа општине лесковачке, у срезу посавском, представио да сеоски дућанија неће да плаћа дућанску аренду од 1. јула, налазећи и он да је закон о сеоским дућанима укинут, а закон, пак, о радњама аренду не предвиђа, то му се одговара, да сеоски пуномоћник, у коме је дућан, треба судским путем да тражи наплату аренде па нека га суд осуди, и онда ће и дућанија доћи до уверења, да је закон о сеоским дућанима још у животу.

II

Суд општине буђанске, актом својим Бр. 984, пита:

„Суд овај, за обезбеду кирије за своју кафану, узео је у попис закупу његове покретне ствари без осудног решења; јер он лично према уговору и услову треба тромесечно унапред плаћати општини кирију, првога дана наступајућег тромесечја.

Како он ово није учинио, суд му је горе поменуто извршио.

Сад пошто за ово не постоји никаква пресуда ни решење, моли се уредништво да даде следеће обавештење: сме ли суд и по ком законском пропису продати ове ствари, или да га суду тужи и чека на осудно решење?“

— На ово питање одговарамо:

Општине, у погледу своје приватне имовине, јављају се као приватно-правне личности.

Према томе, оне не могу вршити наплату својих прихода без претходне судске одлуке.

И у овом случају, који је овде истакнут, треба општински пуномоћник да подигне тужбу код надлежног суда према

вредности спора (§ 6. грађ. с. пост.) па кад дотични буде осуђен, онда тек да се врши наплата.

Без тога би часници, који би продавали пописану покретност, били одговорни.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Љубисав Николић, Јован Ракић и Војислав Карајичић, радници цеварски, има да одговарају код кварта палилулског за противстајање власти и увреду у званичној дужности, али се налазе у бегству.

Љубисав је стар 21 годину, родом из Бошњана у срезу темнишком;

Јован је родом из Босне, стар 19 година; и Војислав је родом из Качера, у срезу ужичком, стар 25 година.

Акт Управе града Београда Бр. 24622.

Драгутин Јовановић, из Булатовца, одговара за тешку повреду тела али се налази у бегству.

Он је стар 38 година, раста малог, бркова дугих-густих, очију црних, косе смеђе, обријан, по лицу роав, наглув.

Акт начелника ср. прокуначког Бр. 12641.

Будимир Жарковић, из Бачевца, има да издржи 15 дана затвора за дело лаке повреде тела, по извршној пресуди ваљевског првостепеног суда од 3. маја прошле године, Бр. 19034.

Он је стар 26 година, висок 170 см. косе плаве, бркова плавих.

Акт начелника среза ваљевског Бр. 8872.

Павле Марјановић, из Језера, који је одговарао за крађу побегао је из затвора.

Он ја стар 20 година, смеђ, роав по лицу.

Депеша начелника окр. моравског Бр. 9996.

Максим Станковић, лојач из Крагујевца, извршио је крађу своје газди Николи Јовановићу, оvd. рибару па затим побегао.

Он је стар 17 година, ожењен, развијен, носав, на јагодицама има црне пеге.

Акт Управе града Београда Бр. 24993.

Богдан Стајић, војник на осуетву, родом из Комарника, извршио је убиство у свом селу па побегао, одевши са собом пушку острагушу и реденике са метцима.

Он је стар 21 годину, средњег раста, бркова риђих, малих, косе црне, сув.

Од одела на себи је имао: војничке панталоне, цокуле на ногама, шајкачу на глави и сељачки фермен.

Депеша начелника ср. прокуначког Бр. 8727.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Украден сат у купатилу. — Г. Јеремији Протићу, писару Министарства Унутрашњих Дела, за време купања у купатилу Владе Димитријевића, украден је један сребрн сат без капка „Лонжин“ са фирмом „Антонијевић јувелир“.

Акт кварта савамашког Бр. 5900.

Украдене књиге. — Г. Миливоју Стојановићу, пешадјском п.-пуковнику, који станује у винограду на топчидерском брду, непознати лопов украо је из отворене собе један будилник и два речника: један француско-српски а други српско-француски, оба од Јањима Стевовића, са потписом сопственика.

Акт топчидерске полиције Бр. 2330.

Крађа одећа. — Г-ђи Јулијани Јовановићки, из Београда, украдене су ове ствари: један иберциер грао боје, један тебет капут — сако, једна реформа, један прслук, панталоне и капут грао. Све ствари у вредности 100 динара.

Акт кварта врачареког Бр. 7629.

Крађа ствари. — Непознати крадљивац украо је Сави Јанковићу, оvd. кројачу следеће ствари: један никлен сат „Роскоп“, један пар плитких женских ципела, један новчаник са више преграда у коме је било: 37 динара; једна златна руска рубља и две признанице повинарске од датих огласа.

Акт Управе града Београда Бр. 24882.

Т Р А Ж Е С Е

Смиљка, кћи Марка Панћића, из Врела, отумарала је 24. прошлог месеца и до данас се не зна где је.

Она је стара 14 година, средњег раста, црномањаста, косе ошипане, на бради има белегу од посекогине.

Депеша начелника ср. тамнавског Бр. 10884.

Драгутин и Владислав, синови Уроша Јовановића, отумарали су из родитељске куће незнано куд.

Драгутин је стар 13 година, плав, косе смеђе.

Владислав је стар 8 година, црномањаст. Акт начелства окр. смедеревског Бр. 8442.

Симон Ханџић. — млинар из Степојевца, још пре две године отумарао је од своје куће и до данас се не зна о њему ништа.

Он је стар 65 година, плав, просед, великих плавих бркова, средњег раста.

Акт Управе града Београда Бр. 24733.

К Р А Ђ Е С Т О К Е

Урошу Виденовићу, из Ласова, украдена је кобила са бољевачког вапара, матора 8 година, длаке алатасто-зелене, на челу лисаста са жигом „в“.

Депеша начелника среза бољевачког Бр. 952.

Бурђу Петронијевићу, из Камендола, украдена је кобила матора 4 године, у леву задњу ногу мало путаста, на левој бутини има белегу од убоја.

Депеша начелника ср. грочанског Бр. 9180.

Никодију Војићу, из Жабара, украдена су два коња. Један матор 7 година, вранац, висок 138 см. са жигом положено „Т“; други је матор 7 година, висок 139 см. дорат, са жигом положено „Т“.

Депеша начелника среза моравског округа пожаревачког Бр. 12022.

Младену Ђорђевићу, из Вишевца, украден је коњ са амом, матор 10 година, алат, на челу цветаст, у задње ноге путаст, са жигом „Т“.

Депеша начелника ср. лепеничког Бр. 18912.

Аксентију Талијану, тежаку из Азање, украдена је кобила, матора 10 година, висока 154 см., у леву задњу ногу путаста, са жигом положено „к“.

Депеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 1584.

Непознати крадљивац ноћу између 19. и 20. овог месеца, украо је Љубивоју Рајићу из Кучева једног коња, маторог 4 године, доратог, пастува.

Депеша начелника среза звишког Бр. 9174.

МАНГУП СТОКА

У општини рабровачкој налази се једна мангуп кобила матора 10—12 година, мркo-врана, у лево око ћорава, лево уво расечено, са жигом положено „Т“.

Депеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 14617.

НАЂЕН ЛЕШ

4. овог месеца, Сава је избацила, код стругаре Сиротановића, један мушки леш.

Леш је био го, стар 30—40 година, малог раста, добро развијен, коса брада и бркови опали, у горњој вилици један је зуб био сломљен. Акт топчидерске полиције Бр. 2237.

У Х В А Ћ Е Н

Ђорђе Човрта, одбегли осуђеник београдског казног завода, чију смо слику и потертицу извели у бр. 26, ухваћен је и спроведен у завод.

ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

Одбегли осуђеници пожаревачког казног завода **Никола Бранковић** и **Живојин Миливојевић**, чије смо слике и потернице извели у прошлом броју, вратили су се у завод, те је према томе престала потреба за њиховим даљим тражењем.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

29. септембра прошле године, убијен је и похаран Едуард Кох, мењач у Прагу. За ово убиство, на основу података који су прибављени на месту извршеног злочина, означен је за извршиоца, од стране бечке и берлинске полиције, **Рудолф Хаузер**, родом из Шваца у Тиролевој, који се издаје и за **Роберта Хила**, чију легитимацију има при себи, која је издата од стране француске стране легије.

Његову фотографију уредништво је изнело у прошлој години у бр. 39, но како још није ухваћен, а последњи његов траг је нађен у Шпанији месеца јула ове године, одакле је побегло у Шрајцарску, то на молбу овдашњег аустро-угарског консулата износимо његову слику понова, с тим да је и награда за његово хватање расписана у 2000 круна.

Он се издаје за портира, висок је 168 см., мршав, косе и бркова црних, тавног лица, очију угасито-плавих, руку маљама обраслих,

страстан пушач, говори више језика, могуће је да је бркове обријао.

Акт Управе града Београда Бр. 25083.

НА ЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1909. и 1910. год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комилети у меком повезу за 1909. и 1910. г. могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.